

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 630 din 29 august 2008
Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA
din 22 noiembrie 2007

în Cauza Sfrijan împotriva României

(Cererea nr. 20.366/04)

În Cauza Sfrijan împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii B.M. Zupančič, președinte, C. Bîrsan, doamnele E. Fura-Sandström, A. Gyulumyan, domnii E. Myjer, David Thór Björgvinsson, doamna I. Berro-Lefèvre, judecători, și domnul S. Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 23 octombrie 2007, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 20.366/04) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Doina Sfrijan (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 20 aprilie 2004, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul R.H. Radu.

3. La data de 9 mai 2006, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea întemeiată pe art. 6 din Convenție. Invocând prevederile art. 29 paragraful 3 din Convenție, ea a decis să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în anul 1951 și locuiește în București.

A. Acțiunea de divorț și de partaj al bunurilor

5. Prin Contractul din data de 25 iunie 1993, reclamanta și soțul său, M.G., au cumpărat apartamentul nr. 17, situat în București, Aleea Ciceu nr. 3, bl. D 11, cu plata prețului în rate. În urma despărțirii în fapt a soților, M.G. a rămas în posesia apartamentului respectiv. La data de 1 noiembrie 1993, reclamanta i-a achitat vânzătorului întregul preț al apartamentului.

6. La data de 29 iulie 1993, M.G. a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o cerere de divorț și partaj al bunurilor comune.

7. La data de 9 august 1993, reclamanta a introdus o cerere reconvențională, având de asemenea ca obiect desfacerea prin divorț a căsătoriei și încetarea comunității de bunuri dobândite în timpul căsătoriei.

8. Prin Sentința din data de 20 septembrie 1994, Judecătoria Sectorului 4 București a admis în parte atât acțiunea lui M.G., cât și cererea reconvențională a reclamantei și a pronunțat divorțul. Dând curs cererii comune a părților, instanța a pronunțat și disjungerea cauzei în ceea ce privește cererile de partaj al bunurilor comune.

9. Printr-un contract de vânzare-cumpărare autentic din data de 11 februarie 1997, M.G. le-a vândut apartamentul menționat mai sus soților C., fără să fi obținut în acest sens acordul reclamantei. La data de 27 februarie 1997, aceasta a introdus o acțiune în anularea contractului de vânzare-cumpărare menționat mai sus.

10. Prin Sentința din data de 3 noiembrie 1998, Judecătoria Sectorului 4 București a admis în parte acțiunea de partaj a lui M.G. și cererea reconvențională a reclamantei și a pronunțat partajul bunurilor comune. Instanța a apreciat contribuțiile respective ale soților la comunitatea matrimonială de bunuri ca fiind egale și a statuat că, ținând cont de faptul că M.G. își însușise prețul apartamentului, acesta îi datora o sultă reclamantei, majorată cu o sumă reprezentând partea din prețul apartamentului achitată integral de aceasta.

11. Prin Decizia din data de 7 septembrie 2000, statuând în ultimă instanță, Curtea de Apel București a admis acțiunea având ca obiect anularea Contractului de vânzare-cumpărare încheiat la data de 11 februarie 1997, introdusă de reclamantă împotriva lui M.G. și împotriva soților C.

12. La o dată neprecizată, reclamanta a formulat apel împotriva Sentinței din 3 noiembrie 1998. Arătând că, în urma anulării Contractului de vânzare-cumpărare din 11 februarie 1997, apartamentul în cauză s-a întors în masa comună ce trebuia partajată și că, în ceea ce privește contribuția sa la cumpărarea apartamentului și, implicit, la comunitatea matrimonială de bunuri, aceasta era mai mare decât cea a lui M.G., reclamanta a solicitat atribuirea apartamentului în favoarea sa.

13. Prin Decizia din data de 23 aprilie 2001, Tribunalul București a admis în parte apelul reclamantei. El a statuat că faptul că a avut o contribuție mai mare la cumpărarea unuia dintre bunurile comune nu era suficient pentru a răsturna prezumția de egalitate a contribuțiilor soților la comunitatea matrimonială de bunuri. Prin urmare, instanța a hotărât să îi atribuie apartamentul lui M.G și a stabilit că acesta îi datora o sultă reclamantei, reprezentând jumătatea valorii masei comune. Bazându-se pe o expertiză, Tribunalul București a stabilit valoarea sulte ce trebuia plătită reclamantei la suma de 139.515.000 lei românești (ROL), respectiv 5.360 euro (EUR).

14. În ceea ce privește partea din prețul apartamentului plătită exclusiv de reclamantă, instanța a statuat că reclamanta putea să solicite restituirea acelei părți din preț prin intermediul unei acțiuni întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză a lui M.G.

15. În urma recursului reclamantei, prin Decizia din data de 28 noiembrie 2001, Curtea de Apel București a casat în parte decizia pronunțată în apel. Aceasta a statuat că, datorită contribuției sale la cumpărarea apartamentului, care se ridica la 82% din valoarea sa, reclamanta putea pretinde o cotă-parte mai mare din masa comună. Ținând cont de acest considerent, Curtea de Apel București a decis atribuirea apartamentului în favoarea reclamantei și a stabilit că aceasta îi datorează lui M.G., cu titlu de sultă, suma de 49.513.000 ROL, adică 1.902 EUR.

16. Prin Sentința din data de 31 mai 2002, Judecătoria Sectorului 4 București a admis cererea reclamantei și a dispus evacuarea soților C. din apartamentul în litigiu. Astfel, reclamanta a dobândit posesia asupra lui.

B. Recursul în anulare formulat de procurorul general

17. La o dată neprecizată, procurorul general al României, sesizat cu o cerere depusă de M.G., a formulat în fața Curții Supreme de Justiție un recurs în anulare împotriva Deciziei din data de 28 noiembrie 2001 a Curții de Apel București. El a arătat că, statuând că contribuția reclamantei la comunitatea matrimonială de bunuri a fost mai mare decât cea a lui M.G., Curtea de Apel București a încălcat art. 30 paragraful 1 din Codul familiei.

18. Prin Decizia din data de 21 octombrie 2003, redactată la data de 26 noiembrie 2003, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare. Aceasta a reținut că, în temeiul art. 30 alin. 1 din Codul familiei, bunurile dobândite de soți sau de unul dintre soți în timpul căsătoriei sunt, începând cu momentul dobândirii lor, bunuri comune și că în momentul partajului bunurilor respective în urma desfacerii căsătoriei contribuția personală a fiecăruia dintre soți trebuia stabilită în raport cu comunitatea matrimonială de bunuri și nu în raport cu fiecare bun sau categorie de bunuri. Ea a statuat că, întrucât reclamanta nu a dovedit că, în ceea ce privește contribuția sa la comunitatea matrimonială de bunuri, aceasta a fost mai mare decât cea a lui M.G., contribuțiile lor la aceasta trebuiau prezumate egale.

19. Prin urmare, Curtea Supremă de Justiție a constatat că decizia Curții de Apel București fusese pronunțată în urma unei încălcări esențiale a legii, ceea ce a dus la o

apreciere greșită pe fondul cauzei, a casat-o și, pe fond, a respins recursul formulat de reclamantă împotriva Deciziei din data de 23 aprilie 2001 a Tribunalului București.

C. Evoluții ulterioare recursului în anulare

20. La datele de 11 noiembrie 2003 și 7 iunie 2005, la cererea reclamantei făcute prin intermediul unui executor judecătoresc, M.G. i-a plătit o parte din suma datorată cu titlu de sultă în temeiul Deciziei din data de 23 aprilie 2001 a Tribunalului București. Restul a făcut obiectul unei compensări cu o creanță pe care M.G. o avea împotriva reclamantei, reprezentând contravaloarea lipsei de folosință a apartamentului între data Deciziei din 21 octombrie 2003 a Curții Supreme de Justiție și data la care M.G. a recâștigat posesia asupra bunului.

21. La data de 6 aprilie 2004, reclamanta a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o acțiune introdusă împotriva lui M.G., având ca obiect restituirea unei sume care să reflecte contribuția exclusivă a reclamantei la cumpărarea apartamentului în litigiu, calculată în funcție de valoarea de piață a apartamentului.

22. Prin Sentința din data de 15 decembrie 2004, judecătoria a admis în parte cererea reclamantei. Statuând că reclamanta nu era îndreptățită să pretindă ca suma în discuție să fie calculată în funcție de valoarea de piață a apartamentului, ea a dispus ca M.G. să îi plătească părții interesate suma pe care aceasta o plătitese la data de 1 noiembrie 1993, actualizată cu rata inflației.

23. Prin Decizia din data de 10 octombrie 2005, Tribunalul București a respins recursul reclamantei împotriva sentinței menționate mai sus, a cărei punere în executare nu a fost cerută de reclamantă.

II. Dreptul intern pertinent

1. Codul de procedură civilă

24. Articolele relevante prevăd următoarele:

ARTICOLUL 330

„Procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive:

1. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;
2. când prin hotărârea atacată s-a produs o încălcare esențială a legii, ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond ori această hotărâre este vădit netemeinică.”

ARTICOLUL 330¹

„În cazurile prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.”

Art. 330 și 330¹ au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58 din 28 iunie 2003.

2. Codul familiei

25. Prevederile relevante au următorul conținut:

ARTICOLUL 30

„Bunurile dobândite în timpul căsătoriei, de oricare dintre soți, sunt, de la data dobândirii lor, bunuri comune ale soților.

Orice convenție contrară este nulă.”

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 paragraful 1 din Convenție

26. Reclamanta susține că rejudecarea Deciziei definitive a Curții de Apel București din data de 28 noiembrie 2001, în urma recursului în anulare formulat de procurorul general, a încălcat principiul securității raporturilor juridice. Din acest motiv, ea susține că a avut loc o încălcare a art. 6 paragraful 1 din Convenție, care prevede următoarele în partea sa relevantă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra admisibilității

27. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 paragraful 3 din Convenție. Pe de altă parte, ea constată că acesta nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

28. Guvernul admite faptul că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, admiterea unei căi extraordinare de atac ce implică rejudecarea unei cauze soluționate printr-o hotărâre judecătorească definitivă printr-o procedură de verificare încalcă principiul securității raporturilor juridice (*Brumărescu împotriva României*, [MC], nr. 28.342/95, § 62, CEDO 1999-VII). Totuși, Guvernul subliniază că, în urma deciziei menționate mai sus, Codul de procedură civilă a fost modificat și că prevederile legale care îi permiteau procurorului general să sesizeze Curtea Supremă de Justiție cu un recurs în anulare împotriva unei hotărâri definitive au fost abrogate.

29. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat prin art. 6 paragraful 1 din Convenție, trebuie să se interpreteze în lumina preambulului Convenției, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante.

30. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (*Brumărescu*, citată anterior, § 61). Conform acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite modificarea unei sentințe definitive și executorii cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

31. Curtea constată că, în speță, spre deosebire de cauza *Brumărescu*, în care procurorul general nu era obligat să respecte niciun termen, exercitarea acestei căi extraordinare de atac era limitată la termenul de un an prevăzut de art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Totuși, Curtea apreciază că această deosebire nu este de natură să determine o abordare diferită față de cea din cauza *Brumărescu* (*SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, nr. 22.687/03, § 36, 1 decembrie 2005).

32. În acest sens, în cauza de față se regăsesc celelalte două elemente care au determinat Curtea, în cauza *Brumărescu*, să constate încălcarea principiului securității raporturilor juridice și, prin urmare, încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenție, și anume intervenția într-un litigiu civil a procurorului general care nu era parte în proces și repunerea în discuție a unei hotărâri definitive ce dobândise autoritate de lucru judecat și care, pe deasupra, fusese executată.

33. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că anularea de către Curtea Supremă de Justiție a Deciziei din data de 28 noiembrie 2001 a încălcat principiul securității raporturilor juridice, aducând atingere dreptului reclamantei la un proces echitabil.

34. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

35. Într-un al doilea formular de cerere trimis la data de 19 mai 2005, reclamanta se plânge de faptul că Decizia Curții Supreme de Justiție din data de 21 octombrie 2003 a avut ca efect încălcarea dreptului la respectarea bunurilor sale, astfel cum este acesta prevăzut de articolul 1 din Protocolul nr. 1.

Asupra admisibilității

36. Curtea reamintește că, potrivit jurisprudenței sale constante, faptul că o instanță superioară înlătură, pe calea unui recurs în anulare formulat de un procuror sau de un alt agent al statului, o hotărâre judecătorească definitivă și executorie referitoare la dreptul de proprietate reprezintă o ingerință în dreptul beneficiarului hotărârii de a se bucura netulburat de bunurile sale.

37. De asemenea, Curtea constată și că anularea unei hotărâri definitive în condițiile descrise mai sus reprezintă un act instantaneu și nu creează o situație continuă de privare de proprietate [*Sardin împotriva Rusiei* (dec.), nr. 69.582/01, CEDO 2004-II].

38. Prin urmare, în temeiul art. 35 paragraful 1 din Convenție, atunci când dreptul intern nu prevede nicio cale de atac efectivă împotriva deciziei de anulare, reclamanta trebuie să își formuleze cererile în fața Curții într-un termen de cel mult 6 luni de la data deciziei respective (*Sardin*, citată anterior) sau, dacă dreptul intern nu prevede comunicarea hotărârii respective părților, începând cu data redactării deciziei de anulare (*Papachelas împotriva Greciei* [MC], nr. 31.423/96, § 30, CEDO 1999-II).

39. În speță, Curtea observă că dreptul român nu prevedea o cale de atac efectivă împotriva unei decizii de anulare și că reclamanta a aflat de pretinsa încălcare a dreptului la respectarea bunurilor sale cel târziu la data de 26 noiembrie 2003, dată la care această decizie a fost redactată și pusă la dispoziția părților.

40. Rezultă că acest capăt de cerere, formulat la data de 19 mai 2005, este tardiv și trebuie respins în conformitate cu art. 35 paragrafele 1 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

41. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

a) Prejudiciul material

42. În ceea ce privește prejudiciul material pe care l-a suferit, reclamanta solicită în principal restituirea bunului în litigiu. În caz de nerestituire, ea solicită suma de 45.000 EUR, reprezentând contribuția sa exclusivă la cumpărarea apartamentului în discuție, reținută de Curtea de Apel București în Decizia sa din data de 28 noiembrie 2001, a cărei valoare este stabilită în raport cu valoarea actuală de piață a apartamentului.

43. Guvernul arată, în primul rând, că reclamanta nu își poate întemeia cererea de reparație a prejudiciului material pe Decizia din data de 28 noiembrie 2001 a Curții de Apel București, din moment ce aceasta a fost anulată în urma recursului în anulare formulat de procurorul general. Făcând trimitere la contribuția reclamantei la comunitatea matrimonială de bunuri, astfel cum a fost ea reținută în Decizia din 23 aprilie 2001 a Tribunalului București, Guvernul consideră că suma pe care reclamanta o poate pretinde cu acest titlu nu poate depăși jumătate din valoarea bunului în litigiu.

În al doilea rând, Guvernul argumentează lipsa oricărei legături de cauzalitate între o eventuală încălcare a acestui articol și prejudiciul material pretins de reclamantă. În acest sens, întemeindu-se pe Cauza *Melnic împotriva Moldovei* (nr. 6.923/03, 14 noiembrie 2006), în care Curtea nu s-a pronunțat asupra art. 1 din Protocolul nr. 1, dar a acordat o reparație pentru prejudiciul material și moral cauzat prin încălcarea art. 6, Guvernul consideră că, în

speță, nu poate fi obligat să repare un prejudiciu material, deoarece i-au fost solicitate observații doar asupra capătului de cerere întemeiat pe articolul 6 din Convenție.

44. Curtea reamintește jurisprudența sa bine stabilită conform căreia o hotărâre ce constată o încălcare atrage pentru statul pârât obligația juridică față de Convenție de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele astfel încât să restabilească, pe cât posibil, situația anterioară acesteia.

Statele contractante care se constituie parte într-o cauză sunt, în principiu, libere să aleagă mijloacele de care vor face uz pentru a se conforma unei decizii ce constată o încălcare. Dacă natura încălcării permite o *restitutio in integrum*, statul pârât are obligația să o realizeze. Dacă, în schimb, dreptul național nu permite sau permite doar parțial înlăturarea consecințelor încălcării, art. 41 dă dreptul Curții să îi acorde părții lezate, dacă este cazul, reparația care i se pare potrivită [*Brumărescu împotriva României* (reparație echitabilă) [MC], nr. 28.342/95, § 21, CEDO 2001-I].

45. Curtea reamintește și că, în caz de încălcare a art. 6 din Convenție, aplicarea principiului *restitutio in integrum* implică faptul ca reclamantii să fie puși cât mai curând posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele acestei prevederi nu ar fi fost încălcate [(*Piersack împotriva Belgiei* (art. 50), Hotărârea din 26 octombrie 1984, seria A nr. 85, p. 16, § 12)].

46. Curtea constată că a acordat deja, atunci când a constatat încălcarea art. 6 pentru nerespectarea principiului securității raporturilor juridice, sume pentru prejudiciul material suferit în urma anulării unei decizii definitive (*Stetsenko împotriva Rusiei*, nr. 878/03, § 33, 5 octombrie 2006; *Braga împotriva Moldovei*, nr. 74.154/01, § 30, 14 noiembrie 2006).

47. În cauza de față, Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 6 din Convenție din cauza anulării unei hotărâri judecătorești rămasă definitivă și executorie, și anume Decizia din data de 28 noiembrie 2001 a Curții de Apel București, în urma recursului în anulare formulat de procurorul general.

48. În continuare, Curtea observă că, atunci când constată, ca în cazul de față, încălcarea drepturilor unui reclamant, art. 322 alin. 9 din Codul de procedură civilă român permite revizuirea unui proces în plan intern. Astfel, întrucât în urma unei hotărâri a Curții Europene dreptul național permite *restitutio in integrum*, și anume restabilirea situației existente înainte de survenirea încălcării constatate a art. 6, datorită rolului său secundar, Curtea consideră că reclamanta trebuie mai întâi să sesizeze instanțele interne în conformitate cu prevederile de drept intern citate mai sus.

49. Prin urmare, nu se impune acordarea vreunei despăgubiri reclamantei cu titlu de daune materiale.

b) Prejudiciul moral

50. Reclamanta susține că a suferit și un prejudiciu moral, exprimându-se în termenii următori: „Starea mea de sănătate sa deteriorat definitiv în urma traumelor psihice și de altă

natură suferite în cei 13 ani de litigii (1993-2006), a faptului că am rămas fără domiciliu stabil și a nedreptăților Justiției române.” Totuși, ea nu precizează suma pe care o solicită cu acest titlu.

51. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul arată în primul rând că reclamanta nu a indicat un quantum al pretențiilor sale și că nu a dovedit nicio legătură de cauzalitate între pretinsa încălcare și prejudiciul moral pe care îl susține.

În al doilea rând, Guvernul consideră că orice sumă pe care Curtea ar putea să o acorde cu acest titlu ar trebui să acopere numai prejudiciul moral cauzat de o eventuală încălcare a art. 6 din Convenție. În acest sens, el consideră că constatarea încălcării ar constitui în sine o reparație mulțumitoare.

52. Curtea nu distinge nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul pretins de reclamantă, în ceea ce privește deteriorarea stării sale de sănătate. Mai mult, Curtea constată că reclamanta nu s-a plâns de o încălcare a art. 6 paragraful 1 din Convenție din cauza duratei procedurilor la care a participat, astfel că nu i se poate acorda nicio reparație în acest sens.

53. În schimb, Curtea apreciază că anularea deciziei din data de 28 noiembrie 2001 de către Curtea Supremă de Justiție, în urma recursului în anulare formulat de procurorul general, a dus la o gravă încălcare a dreptului reclamantei la un proces echitabil, care i-a cauzat un prejudiciu moral. Ținând cont de toate elementele aflate în posesia sa și statuând în echitate, în sensul art. 41 din Convenție, Curtea îi alocă suma de 3.000 EUR cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

54. Reclamanta nu a formulat nicio cerere cu acest titlu.

55. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care le-a solicitat. Prin urmare, în speță, Curtea nu îi acordă reclamantei nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

56. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN UNANIMITATE,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 6 paragraful 1 din Convenție și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenție;

3. hotărăște:

a) ca statul pârât să asigure, în cel mult 6 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 paragraful 2 din Convenție, la cererea reclamantei adresată instanțelor competente, revizuirea Deciziei din data de 21 octombrie 2003 a Curții Supreme de Justiție în temeiul art. 322 paragraful 9 din Codul de procedură civilă;

b) ca, în orice caz, statul pârât să îi plătească reclamantei, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 paragraful 2 din Convenție, suma de 3.000 (trei mii) euro cu titlu de daune morale, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

c) ca sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;

d) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 22 noiembrie 2007, conform art. 77 paragrafele 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič, Santiago Quesada

președinte, grefier